

Vykrajovaly jsme spolu koláčky a poslouchaly rádio. Zrovna jsem skončila v laboratoři, protože jsem nedokázala pracovat na jednom místě s Owenem. Prostě se to stalo. Jeden den jsem nestíhala a druhý den dostala výtku, že zaostávám. Pak jsem dala výpověď. Byla jsem na sebe našťvaná, že jsem se mu nepostavila, ale jak jsem ho mohla obejít a říct někomu, co se děje? Nemohla jsem se s tím svěřit ani Becce. Byla to jeho přítelkyně a čím dál víc jsme se od sebe vzdalovaly. Owena měli všichni rádi, byl to týmový hráč. Já jsem byla nula.

Právě jsem nastoupila na svou první brigádu a šíleně jsem se tam nudila. Každý den jsem litovala, že jsem se neozvala, že jsem někomu nenahlásila, co Owen dělá. Ale neudělala jsem to a pak už bylo pozdě.

„Děláme si o tebe starosti, Maddy – úplně sama ve velkoměstě. Zvládáš to tam?“ zeptala se máma a nalila mléko do mísy.

„Ano, mami,“ řekla jsem poslušně.

„Nechápu, proč musíš utrácet stovky liber měsíčně za byt, když máš u nás vlastní pokoj. Když sis šetřila na magisterské studium, stačil ti.“

„Pracuju ve městě, mami.“

„Ale tady je taky práce. Když už nepracuješ ve farmácii, můžeš dělat kdekoliv. A tady bys nebyla sama. Už tě skoro nevidám.“

Bezděčně jsem přitlačila na kovové vykrajovátko, a to se skřípěním sklouzlo po dýhované kuchyňské desce. Nastalo krátké ticho.

„Jen si děláme starosti,“ zopakovala máma tiše. „Ty se do města nehodíš. Jsi domácí typ. Potřebuješ kolem sebe mít lidi.“

Odvrátila jsem pohled. Nechtěla jsem, aby viděla, že se mi v očích lesknou slzy. I mě to samozřejmě stokrát napadlo. Jaký má smysl držet si děsný byt ve městě, kde nikoho neznám? Kde mi je mizerně? Nebylo by lepší být doma s lidmi, kteří mě mají rádi a které mám ráda já? Vždyť oni jediní mě doopravdy znají, jsou se mnou celý život. Rozumí mi líp než kdokoliv jiný.

Jenže právě v tom jsem viděla nebezpečí. Kdybych se vrátila domů, do svého starého pokoje s vyšíváním přehozem a řadami zaprášených knih od Enid Blytonové, už bych nikdy neodešla. Zůstala bych tam navždycky, pekla bych s mámou koláčky a venčila s tátou psy. Nikdy bych se nezměnila. Nedovolili by mi to. Neměla bych prostor se změnit. Ve městě mi bylo bídne, ale doma bych otupěla a zajela do starých kolejí. Byla bych hodná holka. To jsem nechtěla. Potřebovala jsem se posunout, otevřít se, dospět. A máma by mi to nedovolila. Měla mě ráda tam, kde jsem právě byla: doma v kuchyni, kde hrálo rádio.

„Jsem v pohodě,“ řekla jsem po chvíli, když jsem konečně mohla promluvit, aniž bych se rozbřečela.

„Madeline...“

„Jsem v pohodě. A domů se nevrátím, takže toho můžeš nechat, ano?“ dodala jsem. Konečně jsem se dokázala ozvat, bohužel příliš pozdě.

Máma si povzddechla a já v tom zvuku rozpoznala signál, že toho nenechá, ale prozatím se spokojí s uraženým mlčením.